

Kommissarie Gustav Frank

HOLE IN ONE

eller Det nittonde hålet

En kriminalroman

Owe (LO) Liljeberg

*Av Owe (LO) Liljeberg har tidigare utkommit
från Ultima Esperanza Books:*

Blåeld, änglavingar och blodnäva (2016)

På annat förlag:

Tillmakare Mårten

Kriminalromanen *Hole In One* är fiktion. Eventuella likheter
med miljöer och personer är bara tillfälligheter.
Har det smugit sig in felaktigheter i historien så ligger allt ansvar
hos författaren.

ISBN: 978-91-88263-36-0

© Lars-Owe Liljeberg

Sala 2017

Lars-Owe Liljeberg

Kålgårdsgatan 16

733 31 Sala

Tel: 0738 53 96 78

E-post: liljeberg@msn.com

www.gustavfrank.eu

Illustration omslagets framsida: Pixabay
Författarporträtt omslagets baksida: Jan Forsmark, Sala

Utgiven av Ultima Esperanza Books

www.ultimaesperanzabooks.se

1

Doften av svett slog emot honom. Han granskade hennes nakenhet på den blodiga, solkiga madrassen som var täckt med plast. Blodet hade koagulerat på insidan av hennes bleka, finlemmade lår, det högra ögat stirrade rätt upp i taket medan det vänstra var en svullen, blålila massa.

Hon är vacker, tänkte han och strök bort en mörk hårtest från hennes ansikte. Bara för några minuter sedan hade hon varit en skrikande, stridbar valkyria som gjort motstånd vilket stegrade hans lust till oanade höjder. Resultatet var precis vad han betalade för, utlösningen hade kommit i samma stund som han hade tryckt till med fingrarna runt hennes hals. Inte för hårt, inte för löst.

En svettdroppe i pannan irriterade honom, han drog på sig overallen och torkade av sig med latexhandskarna. Han hostade försiktigt och överrumplades av ekot som kastades tillbaka mot honom från de isolerade väggarna. Han gjorde några rullningar med huvudet, skakade loss armarna, mjukade upp händerna med snabba fingerrörelser.

Ögonblicket senare hade han lagt ena handen för hennes mun, med den andra handen tog han ett kraftigt tag om hennes nacke. Ett snabbt ryck och han hörde det bekanta, krasande ljudet. La sedan försiktigt tillbaka den livlösa kroppen på madrassen och konstaterade att det var en vacker död. Ur en svart attachéväska plockade han fram en skalpell och gjorde ett snabbt snitt. Souveniren stoppade han ner i en glasburk.

Han njöt av stunden, ställde sig upp i stram givakt och visslade *Du gamla du fria*. Visserligen falskt men ändå en värdig sorti, tänkte han. Att få njuta av en fet cigarr tillhörde finalens höjdpunkt. Han blåste några rökringar mot den livlösa kroppen. Brännmärkena på hennes bröst ritade ett lustigt mönster likt en erigerad penis.

Till slut slängde han ner den brinnande cigarren i en plåttunna där han tidigare slängt hennes bensinindränkta kläder. Stilla stod han och såg på när lågorna slukade tunnans innehåll. Han suckade, stämningen började svalna och verkligheten komma ifatt honom. En känsla han aldrig lärt sig att tycka om.

När han placerade kroppen i bakluckan på bilen kunde han fortfarande förnimma hennes lena hud, doften från det långa svarta håret som omslöt hans fingrar. Nu fanns det inte längre något motstånd i den späda kroppen. Han gick tillbaka till huset och städade omsorgsfullt, rullade ihop den blodiga plasten som skyddat madrassen och slängde den i tunnan, inte en blodfläck eller minsta svettdroppe skulle få finnas kvar. Helst hade han tänkt bränna ner byggnaden, men tanken på nya leveranser fick honom på andra tankar. En sista kontroll innan han lämnade platsen. Inget kvarglöm, inga synliga spår.

Han gillade inte att han var tvungen att själv ta reda på offret. Själva begravningen vållade större problem än vad han hade tänkt sig. En barnfamilj hade kört in på en avfartsväg då de yngre medlemmarna i familjen skulle uträtta sina behov. Irriterat körde han in mot väggkanten en bit bort och avvaktade tills barnen var klara och familjen åkte därifrån.

Han tittade sig försiktig omkring innan han baxade ut kroppen ur bilen och bar bort den till graven han grävt dagen innan. Med varsam hand slöt han hennes ögon. Klappade henne försiktigt på kinden och pussade henne på pannan. Gick tillbaka till bilen och hämtade en bukett rosor som han placerade mellan hennes knäppta händer över bröstet.

Det tog inte lång stund att ösa över den grunda graven och lägga över ris och grenar. Till slut ställde han sig på knä och läste tyst för sig själv psalmen *Gud som haver barnen kär*.

2

Kriminaltekniker Kristina Rosenius hade som vanligt bestämt valet av vin, Gewurztraminer Reserve, en vit torr fransyska. Krögaren Svensson på restaurang Gruv Ettan vid torget hade dukat fram gravad kallrökt lax med kryddörtsfärskost och laxrom.

Samtliga platser på uteserveringen var upptagna av lättklädda, förväntansfulla människor. Kriminalkommissarien Gustav Frank hade fått två biljetter till Salafestivalen av konstnären Kåre Kindberg, med signaturen KK. En av arrangörerna var KK:s manager och agent i konstvärlden, Elisabeth Holst-Berger. Festivalen var uppbyggd runt Stora Torget med stängsel och insynsskydd, vilket innebar att Gruv Ettan hamnade utanför själva festivalområdet något som krögaren retade sig på då det inverkade negativt på hans försäljningssiffror under festivaldagarna.

Frank hade för en vecka sedan strukit ordet tillförordnad på sitt visitkort, numera var han kommissarie då hans företrädare avlidit strax före midsommar efter en lång tids sjukdom. Kristina och Frank hade jobbat många år tillsammans, från det att hon var kriminalinspektör till att hon senare utbildade sig till kriminaltekniker.

Kvällen var ljus och fortfarande varm. Frank tog av sig den ljusblå linnekavajen och kände hur den kortärmade, vita skjortan klubbade mot kroppen. Med ena armen på räcket tittade han ut över en ringlande kö av festglada människor i alla åldrar. Han noterade förstrött bråket som uppstått mellan två ungdomsgäng vid festivalområdets huvudentré utanför Gallerian.

Kristina följde hans blick när han tittade ut över torget. Det senaste halvåret hade hon ofta kommit på honom med att försjunka i djupa grubblerier. Hon visste vad det berodde på och var berörd av orsaken till det hela.

”Har du hört något från Åsa?” frågade Kristina försiktigt och sträckte sig över bordet och smekte honom över handen.

Frank vred på sig i stolen. Så fort Åsa Petterssons och hennes dotter Fridas namn kom på tal knöt det sig i magen på honom. Ett ämne han helst inte ville bli påmind om. Det som hade börjat som ett oskyldigt, förtroligt jobbsnack hade efter hand övergått till ett mer personligt förhållande dem emellan. Då Åsa jobbade i receptionen på polishuset hade han ofta sökt upp henne när han ville ha någon att prata med, vilket föranledde fler och fler ursäkter för att göra ett besök hos henne. Han förundrades ofta över hur hon orkade med arbetet, då hon var ensamstående mamma till en förståndshandikappad, rullstolsburen liten tjej på sex år.

Hela deras existens höll på att gå förlorad förra året då hon och dottern Frida drogs in i en kidnappningshistoria där polisen jagade en misstänkt mördare. Ännu drygt ett år efter händelsen var hon inte tillbaka på sitt arbete. Numera tillbringade hon all sin tid tillsammans med dottern som vårdades på ett rehabiliteringshem på hemlig ort i södra Sverige.

”Vi håller kontakten så gott som varje vecka genom hennes bror Sebastian”, svarade Frank efter en tids tystnad. ”Frida är på bättringsvägen, men det återstår fortfarande en hel del rehabilitering. Hon blev betydligt bättre när de flyttade till det nya familjehemmet, hon har i alla fall fått tillbaka talförmågan. Det som bekymrar mig är att polisen ännu inte lyckats få tag i hennes före detta man, Nils-Åke Danielsson.”

”Det är ju märkligt att han fortfarande är på rymmen”, sa Kristina och drog bort det roströda hårsvallet som fallit ner över ögonen.”

”Märkligt! En förbannat olustig historia tycker jag. Jag fattar fortfarande inte hur han hade fick reda på att Åsa och Frida befann sig i Sälen förra midsommarhelgen efter upplösningen av kidnappningsdramat.”

”Var det efter det han blev dömd för mordbrand?”

”Precis, han försökte sätta eld på huset i Sälen när han inte blev insläppt. Fanskapet är ju sjuk i huvudet. Åsa har berättat att han under deras förhållande hade klippkort på psyket i Västerås. Sen

rymde han från rättspsykiatriska i Sundsvall under en bevakad permission i november förra året och är sedan dess spårlöst försvunnen. Jag som hade lovat Åsa att hjälpa henne.”

”Det är inte ditt fel”, avbröt Kristina. ”Du kan inte ta på dig Danielssons brott också, du har väl redan fullt på dina axlar. Att eländet aldrig tar slut, men det var ju tur att utgången blev som den blev. Jag vill inte tänka på vad som hänt om vi inte hade hittat Åsa och Frida i skogskojan uppe vid Långforsen förra året.”

”Du, jag vill helst inte tänka på det.”

En besvärlig tystnad uppstod, Frank sänkte blicken.

”Förlåt, det var inte meningen.”

”Det gör inget, jag hoppas bara att bägge snart kommer tillbaka igen. Jag saknar både Åsa och Frida så förbannat mycket att det gör ont.”

”Jag förstår det.”

”Nej, nu pratar vi om något annat”, sa Frank och höjde sitt glas. ”Skål för KK som gav oss biljetterna till festivalen. Gillar du Amanda Jenssen förresten?”

”Hennes musikstil är väl inte riktigt min grej, men jag gillar hennes spruckna röst. Suveränt att arrangörerna kunde locka hit henne som dragplåster.”

”Tjejen har ju en grym attityd, att hon kommer hit till Sala får vi nog tacka Holst-Berger för och hennes utbredda kontaktnät. Inte bara KK och hans konstverk existerar i hennes huvud.”

”Kan tänka mig det. Den kvinnan gillar uppenbarligen att stå i rampljuset, hon är till och med kvällens konferencier vad jag kunde se i programbladet. Jag hörde förresten att hon strukit Elisabet och vill numera bara bli kallad för Holst-Berger.”

”Det är väl så i deras kretsar”, sa Frank och skrattade.

”Du själv då, du verkar också ha strukit ditt förnamn.”

”Det är väl en jävla skillnad”, sa Frank och vinkade igenkännande till några bekanta som passerade förbi deras bord.

Kristina trummade med fingrarna i bordet i takt med musiken som strömmade ut från festivalområdet. Försiktigt borstade hon av några smulor från den vinröda trikåklänningen.

”Egentligen behöver vi ju inte gå in. Vi kan sitta här och njuta av musiken.”

”Tjurskalle”, sa Frank. ”Det är klart att vi ska gå in och släppa loss lite. Vi kan behöva ruska om våra gamla kroppar.”

”Prata för dig själv. Kom nu så går vi in så att du inte missar något som du gjorde förra gången.”

”Vadå förra gången?”

”Jag förstår dig”, sa Kristina och blinkade. ”Du har väl förträngt kvällen då vi för några år sedan skulle lyssna på irländsk folkmusik i Stadsparken.”

Han skämdes när han mindes tillbaka. Den sista timmen från den kvällen var ett totalt mörker. Två stadiga whiskyn hemma på balkongen. Efter det tömde de en eller två flaskor vin på Gruv Ettan vilket inte gjorde saken bättre.

Försvarsmekanismen startade omedelbart när hans spritkonsumtion kom på tal. Varje gång hon tog upp ämnet for en rysning genom kroppen på honom. Han förstod inte varför. Borde han skämmas för sina tidigare handlingar?

Jobbigt att inte minnas vad andra påstod.

3

Förberedelserna var inne i sitt slutskede, Amanda Jenssen var festivalens stora höjdpunkt, det avslutande numret för kvällen. Under de sista tio minuterna hade festivalområdet dånat av applåder från en förväntansfull publik. Konferencieren, en solbränd Holst-Berger antrade scenen i lång, djupt uringad, rosa långklänning. Hennes vita tänder blixtrade i strålkastarljuset och till slut fick hon stopp på publikens ovationer. Med ett uppumpat självförtroende tog hon mikrofonen och presenterade Amanda Jenssen och bandet Black Angels. Bandet började spela introt, den stora tältduken som spände över scenen fångade in musiken som återkastades till den talrika publiken.

Plötsligt dränktes ljudet av två explosioner. För någon sekund uppstod en total tystnad, innan paniken fick folk att hysteriskt skrika ut sin rädsla och trampa ner varandra när de sökte sig mot utgången. Många tog desperat skydd i öltältet, från en barnvagn hördes ett gällt skrik. De två ordningsvakterna vid huvudentrén hann aldrig uppfatta vad som var på gång att hända när massan rusade fram emot dem. Skoningslöst trycktes människorna upp mot grindarna innan dessa gav vika för trycket. På scenen försökte Holst-Berger få uppmärksamhet, men det knastrande ljudet i högtalaranläggningen ökade bara förvirringen.

”Flytta på dig för helvete!” skrek en gråskäggig man och ryckte tag i Franks kavaj.

”Ta det lugnt själv!” skrek Frank tillbaka.

Kristina tittade förvånad på sin kollega som ryckte på axlarna. Helt utan förvarning blev Frank omkullknuffad och någon sekund senare låg han raklång på marken med huvudet nedtryckt mot den hårda kullerstensbeläggningen. På darriga ben tog han sig upp knä-

stående och såg Kristina gestikulera och samtidigt prata i telefon.

”Det är panik, skynda er!” skrek hon rätt in i mobiltelefonens röda hölje.

Till sist kom Frank upp på fötterna, det klubbade i håret, blodet sipprade genom hans fingrar. Han kände sig yr i huvudet. Med ena handen om bakhuvudet vände han sig sakta om. Runt omkring honom skrek folk i munnen på varandra, några kvinnor grät hejdlöst. På marken framför entrén, bredvid en omkullvräkt barnvagn och en demolerad rullstol, låg fyra blodiga personer. Småspringande tog han sikte på barnvagnen och ställde sig på knä. Inte ett ljud. Försiktigt tittade han fram över kanten, barnvagnen var tom.

Den ena ordningsvaktens ansikte var blodigt och ena armen böjd i en onaturlig vinkel mot kroppen. Bredvid honom låg två äldre kvinnor till synes ömt omslingrade, ansikte mot ansikte. Den fjärde personen reste sig makligt upp och vände sig mot Frank. De såg lika förvånade ut bägge två, det var samma person som tidigare skriket och ryckt i Franks kavaj.

”Hallå där!” ropade Frank till mannen som haltade iväg. ”Du glömde käppen.”

Mannen stirrade några sekunder på Frank innan han plockade upp käppen och haltade ut från festivalområdet.

En kvinna som bar Röda Korsets emblem på ena armen kom springande från andra hållet och stannade framför Frank.

”Är du skadad?” frågade kvinnan.

”Det är ingen större fara med mig”, svarade Frank. ”Det är nog värre med de två kvinnorna som ligger här.”

Med gemensamma krafter särade de på kvinnorna som hamnat ovanpå varandra. Kvinnan från Röda Korset undersökte snabbt kvinnan som hamnat underst. Hon tog pulsen på kvinnan och skakade sedan på huvudet. Den andra kvinnan som vid första anblicken verkade oskadad kippade efter luft.

”Det är min syster”, mumlade hon. ”Är hon svårt skadad?”

”Jag är ledsen”, svarade kvinnan från Röda Korset. ”Jag beklagar men hon är tyvärr död.”

Frank kramade om den hysteriska kvinnan som inte ville lämna

sin syster. Till slut fick de hjälp av två andra kvinnor som kom till undsättning. I ögonvrån såg han Kristina komma springande och hjälpte honom upp.

”Vad fan är det frågan om?” frågade Frank. ”Var det ett bombattentat?”

”Inte en aning”, svarade Kristina. ”Explosionerna utlöste panik och nu är det fullt kaos. Men vad jag sett hittills så rör det sig inte om några skott eller splitterskador, sen är givetvis människorna chockade. Hur är det själv?”

”Jag blev nedtrampad av en hord elefanter. Lite ont i skallen, men jag klarar mig.”

Han tog sig om huvudet, kände att blod runnit ner i ansiktet och såg att skjortan var nerblodad medan kavajen och byxorna var sönderskrapade.

”Du själv då, klarade du dig?”

”Jodå, bortsett från att klänningen kommer att hamna i soptunnan när jag kommer hem.”

”Synd”, sa Frank. ”Jag gillade den vinröda färgen, den passade dig.”

”Du, Holst-Berger vinkar åt oss borta vid scenen.”

4

Frank kände knappt igen Holst-Berger. Sminket hade runnit i mörka fåror och raserat hennes tidigare skönhet. En strimma blod rann från ögonbrynet ned på hennes bara hals. Den rosa långklänningen hade en stor reva på ena sidan, ena knät var sönderskrapat. Gråtande slängde hon sig i famnen på Frank.

”Lugna dig, är du skadad?” frågade Frank och höll om henne.

”Nej, jag vet inte. Någon knuffade ner mig från scenen. Var är Amanda Jenssen?”

”Ingen fara”, skrek en scenarbetare som stod en bit bort. ”Hon och bandet har redan lämnat området.”

Medan Frank försökte lugna Holst-Berger körde polisbilar och ambulanser med påslagna sirener och blåljus in på festivalområdet. De fick kryssa mellan folk som låg eller satt utspridda på stenbeläggningen. Vid den demolerade entrégrinden skrek en desperat mamma efter sin försvunna baby och utanför området hördes fortfarande gråtande och skrikande människor.

”Vi måste spärra av hela området!” ropade Frank till Kristina.

”Det är lugnt”, sa polischefen Anita Reber. ”Våra uniformerade kollegor håller precis på med det.”

Frank vände sig om, någon meter bakom honom stod den nya polischefen. Den tidigare polischefen John Lindkvist blev sig aldrig lik efter förra årets händelse då tre människor fick sätta livet till. Den gången fyllde både kyrkan och en högt uppsatt politiker löpsedlarna. Lindkvist avgick med pension senare den hösten. Han kom aldrig över att han satsat på fel häst.

Det enda Frank visste om sin nya chef var att hon kom från Västerås och enligt hans uppskattning kunde hon vara i femtioårsåldern. Vad han hört skulle hon vara gift med en civilingenjör och ha två barn. Att hon inte tillbringat så många timmar i polisens

träningslokaler syntes på hennes rundnätta figur. Hennes signum var de ilsket rödmålade läpparna och den blonderade hästsvansen. I övrigt en person som pekade med hela handen. I motsats till förre polischefen Lindkvist så skulle hon enligt ryktet vara en god lyssnare.

Plötsligt kom illamäendet. Frank blev tvungen att sätta sig på trappan nedanför scenen. Halsen kändes sträv, munnen var torr.

”Hur är det med dig?” frågade Reber.

”Jag vet inte, men jag blev så förbannat snurrig i huvudet.”

En kvinnlig sjukvårdare kom fram och tejpadе såret i bakhuvudet på honom.

”Det kan vara hjärnskakning”, sa hon och tittade honom djupt i ögonen. ”Det vore nog bäst att en läkare fick titta på det där och jag skulle nog rekommendera dig en dags vila.”

”Tack du”, svarade Frank och blängde till på sjukvårdaren. ”Är det inte värre än så här så klarar jag mig nog.”

Han reste sig upp och tömde kavajen på dess innehåll och kastade både den och skjortan i en uppställd container på sidan om scenbaracken. En scenarbetare gav honom en svart T-shirt med texten Staff med gula bokstäver på ryggen.

”Snyggt team”, sa Reber. ”En kommissarie och en tekniker som ser för jävliga ut och som till på köpet stinker vin lång väg.” Hon tittade länge på Frank som tittade förundrat tillbaka. ”Har du börjat extraknäcka som scenarbetare, Frank?”

Frank brydde sig inte om att svara, men han kunde se en liten antydning till leende i polischefens ansikte.

”Har vi någon aning om vad det var som hände?” fortsatte Reber.

”Inte ett skit”, svarade Frank och tittade på Kristina som nickade medhållande. ”Två kraftiga detonationer innan helvetet bröt ut.”

”Vi har spärrat av och håller på att finkamma hela området”, sa polisbefälet Sundström som anslutit till platsen. ”Bombgruppen från Västerås är på väg hit och vi har fått order att evakuera och säkerställa hela torget. Just nu ska det inte finnas några obehöriga kvar på området förutom en chockad, äldre kvinna med en liten baby som hon hittade i en omkullvräkt barnvagn. Båda är förresten kvar i öltältet.”

”Kolla med en hysterisk kvinna utanför entrén”, sa Frank och pekade mot ingången. ”Jag hörde att hon sökte efter sitt barn tidigare. Hur fan tänker föräldrarna egentligen, jag fattar inte hur de kan ta med sig ett litet spädbarn mitt i natten på en musikfestival.”

”Inte jag heller”, sa Reber. ”Hur ser skadeläget ut?”

Polisbefälet Sundström bladdrade i sina papper.

”Förutom den ihjältrampade äldre kvinnan vid entrén så har sjukvårdspersonalen tagit hand om sjutton lindrigt skadade personer samt ordningsvakten som brutit armen.”

”Vad vet vi om explosionerna?”

”Troligen knallskott”, svarade Sundström. ”Men vi får vänta på experternas rapport innan vi kan lämna ett klart besked. Vi håller på och samlar ihop arrangörer, personal och de artister som är kvar så att vi kan ta deras uppgifter och få en klar bild av hela händelsen.”

”Då så”, sa Reber och vände sig mot Frank och Kristina. ”Då får ni väl fortsätta er lilla happening, det verkar inte vara något fall för er.”

När polischefen gått tittade Frank ut över festivalområdet och konstaterade att flertalet av de skadade blivit omhändertagna. Plötsligt blixtrade det till från en mobilkamera. Frank rusade fram till personen som smugit fram bakom Kristina och slet mobilen ur handen på honom. Frank skällde ut honom och kastade sedan tillbaka den till den uppskärade fotografen som backade ut mot entrén.

”Ta den här skiten och försvinn härifrån!” skrek Frank så att saliven sprutade ur munnen på honom. ”Jag blir så förbannad på fotografer och journalister som aldrig kan lämna oss i fred. Hur fan kom han in, skulle inte området vara avspärrat?”

Svaret uteblev men blicken från polisbefälet Sundström sa allt.

”Du förresten”, sa Frank och tittade på Sundström. ”Ring mig när bombgruppen har lämnat sin rapport.”

Kristina satte sig bredvid Frank på scentrappan och plockade fram en flaska Ramlösa.

”Vilken hemsk kväll”, sa Kristina och drack ur halva flaskan.

Hon räckte sedan över flaskan till Frank som tömde återstoden

som var kvar. Han ryckte på axlarna och slängde tillbaka den tomma flaskan till Kristina.

”Jag är ta mig fan lika tom i skallen som den här flaskan.”

Det blev en lång tystnad. Han sträckte armarna över huvudet och blundade.

”Vad tänker du på?” frågade Kristina.

”Egentligen ingenting. Kommer du ihåg när vi var här på torget i våras och lyssnade på körsång? De hade precis börjat sjunga när det började spöregna och åska utav helsike. Publiken flydde i panik den gången också.”

”Det kommer jag ihåg”, skrattade Kristina. ”Vi var sju tappra fans som satt kvar.”

”Det var ju bussigt. Nej nu skiter vi i det här, du hörde vad polischefen sa. Ska du med hem så bjuder jag på en öl?”

”Tyvärr, jag måste hem och duscha och slänga av mig de här trasorna. Gärna en annan gång.”

Frank hann precis lämna festivalområdet när mobiltelefon ringde.

”Hej! Det är KK. Holst-Berger ringde och var i upplösningstillstånd. Vad fan är det som har hänt, har vi fått en självmordsbombare på halsen?”

”Lugna ner dig”, svarade Frank. ”Det är frågan om något helt annat. Men du får nog ta hand om din ledsagare för hennes tidigare prakt har falnat betänkligt.”

”Å fan, hon behöver nog knäppas på näsan ibland. Hur är det med dig då?”

”Ingen fara, men vi får höras av en annan dag för nu tänker jag gå hem.”

Frank tog en sväng runt torget för att skanna av läget innan han begav sig hemåt. Hela området liknade en krigszon, folk skrek och gråtande ungdomar stod i klungor och höll om varandra. Polisens och räddningstjänstens blåljus bidrog i hög grad till den kaotiska stämningen. I Sparbankshörnan pågick en minde dispyt mellan ett gäng ungdomar och polisen, vilket avbröts när polispiketen bromsade in framför folkhopen, vilket resulterade i att ungdomarna snabbt skingrades och försvann i olika riktningar. Innan Frank lämnade

platsen tittade han in på festivalområdet en sista gång och konstaterade att bombgruppen fortfarande höll på att söka igenom området med bombhundar.

”Frank! Frank!”

Han vände sig om när han hörde en kvinna ropa hans namn. En polis lyfte på avspärningstejpen och släppte fram en kvinna som halvsprang fram till honom. När hon kom närmare såg han att det var kommunalrådet Stina Karlfelt. Hon stannade till framför honom och kippade efter luft.

”Vad hemskt, vad är det som har hänt?”

”Jag håller med, det var två detonationer som utlöste panik på torget och det är beklagligt när oskyldiga människor ska behöva drabbas på det här viset. Vi får avvakta och se vad bombgruppen kommer fram till.”

”Har ni fått tag i gärningsmännen?”

”Inte vad jag vet.”

”Herregud!” avbröt kommunalrådet. ”Vad ska vi göra, måste vi inte sätta ihop en krisgrupp för att visa att kommunen bryr sig?”

”Lugna ner dig, låt bombgruppen och räddningstjänsten sköta om det här, de vet vad som gäller i sådana här lägen.”

”Men vi måste hitta gärningsmännen, de får inte komma undan. Jag blir rent ut sagt förbannad på dessa oduglingar som ägnar sig åt dessa vansinnesdåd, efter ett långt fängelsestraff ska de utvisas på direkten.”

”Utvisas”, sa Frank förvånad. ”Det finns inget i nuläget som tyder på att det skulle vara några invandrare som utfört dådet.”

”Glöm vad jag sa, det bara för ur mig.”

Frank tittade länge på henne när hon skyndsamt avlägsnade sig från platsen.

Att klockan var en bit efter midnatt bekymrade inte ungdomarna som samlats i stora skaror i Stadsparken efter bombattentatet på torget. Några hade tagit den franska paviljongen i anspråk och hade egen konsert vilket inte verkade gå hem hos alla i publiken som skralade och busvisslade. En något överförfriskad, äldre man stoppade burdust

Frank och ville bjuda honom på pissljudmen vodka som han bestämt tackade nej till.

Frank öppnade dörren till lägenheten på Ekebygatan och blev stående i hallen. De rosa tapeterna fick honom att må illa. Han tog av sig kläderna och slängde dem i tvättkorgen när telefonen ringde.

”Hej det är Sundström. Du ville ju att jag skulle ringa när bombgruppen var klar.”

”Hej! Javisst, det hade jag glömt. Har västeråsarna fått fram något?”

”Enligt deras första rapport så rörde det sig om knallskott eller *bangers* som det brukar kallas, tydligen samma sort som fotbollshuliganerna brukar använda sig av.”

”Det ska vi vara förbannat glada för”, sa Frank. ”Inget annat nytt som kommit fram?”

”Nej, gruppen har sökt igenom hela området och håller nu på att gå igenom ytterområdet med bombhundar. Hittills har de inte hittat något misstänkt och vad jag har hört så klassar de smällarna som ett busstreck som gick snett. Vi har även skickat en piketbil till Stadsparken där det samlats en hel del folk. Hoppas du får sova, godnatt.”

5

Huvudet värkte, tungan kändes som läskpapper i munnen på Frank efter en sömnlös natt. Humöret blev inte bättre när han gick ut på balkongen och såg förödelsen i Stadsparken. Nedtrampade blomrabatter, tomflaskor och ölburkar låg utspridda överallt på gräsmattorna, i ett buskage skymtade han två demolerade cyklar. På ena väggen på kafésserveringen hade några roat sig med att klottra något fullkomligt oläsligt. Förbannad gick han in och stängde balkongdörren.

Trerumslägenheten på Ekebygatan hade ännu inte genomgått den radikala förändring som var planerad. Han hade tidigare i våras tagit kontakt med PEAB och fått ett kostnadsförslag. Att det skulle bli dyrt hade han räknat med, men kanske inte de astronomiska summor som de hade presenterat i sin offert. Efter några justeringar antog han priset och nu var det bara någon vecka kvar innan de skulle börja med totalrenoveringen.

De gråsvarta, pepitamönstrade tapeterna i vardagsrummet satt kvar, de chockrosa tapeterna i hallen såg fortfarande lika motbjudande ut. Men nu när sommarstugan var klar så började drömmarna om en fräsch lägenhet komma tillbaka. Vissa färger och tapeter började dyka upp i hans tankar. Det fanns bara ett aber, KK hade propsat på att få hjälpa honom med färgsättningen, vilket han ångrat många gånger.

Han slog på radion och hörde att händelsen på torget i Sala hade blivit riksnöhet. Även ungdomarnas framfart i Stadsparken hade fått utrymme på nyheterna. Händelserna spådde på de redan tidigare ungdomliga och vanvettiga påhitten som bilbränder och stenkastning, vilka ofta drabbade oskyldiga skattebetalare. Men framför allt spolierade det både polisens och brandmännens arbete.

Av ren nyfikenhet ringde han till vakthavande på polisstationen.

”Hej! Det är Frank. Hur är läget, jag hörde på radion i morse att det var lite stökigt i Stadsparken igår?”

”Tjenare! Helt rätt, det var ett helvetes liv. Det måste väl du hört som bor granne med parken?”

”Det blev inte många timmars sömn om jag säger så. Jag såg från balkongen att ungdomarna roat sig rejält.”

”Roat sig, det var snällt sagt. Nej, de borde buras in allihop och sedan skulle föräldrarna få betala för hela kalaset. Då kanske det går upp för ungdomarna vad de ställt till med.”

”Det tvivlar jag på”, sa Frank och skrattade. ”Har du inget annat av intresse?”

”Tänk att du aldrig kan glömma jobbet. Du är ju för helvete ledig, ta en öl och njut några timmar på balkongen. Förresten så fick vi in en anmälan om en försvunnen person nu på morgonen. En fjortonårig tjej som varit borta sedan i fredags morse. Det var hennes mamma som anmälde försvinnandet. Nu har vi skickat ut en efterlysning och vi får se vad det leder till.”

”Har tjejen något namn eller är hon anonym?”

”Fan vad jobbig du är, vänta så ska jag titta efter. Hon heter Sara Rydell och bor på Måns Olsvägen.”

”Måste vara Johan Rydells dotter”, avbröt Frank. ”Har ni varit på plats och pratat med föräldrarna?”

”Nej, inte ännu. Efter gårdagens händelser på torget och i Stadsparken är tillgången på folk inte den bästa. Men det är inget för dig. Det kan vara ett vanligt ungdomshaveri, hon kanske sover över hos en kompis eller något liknande.”

”Ungdomshaveri!” utbrast Frank. ”Jag får förbannat dåliga vibbar så fort barn eller ungdomar bara försvinner. Jag åker dit och pratar med föräldrarna, vi måste ju visa att vi tar försvinnandet på fullt allvar.”

”Fan Frank, har inte du viktigare saker att jobba med?”

”Ring och meddela att jag kommer dit om en timme.”

”Men för helvete.”

Frank hade redan tryckt av samtalet.

Innan han åkte iväg gick han igenom de vanliga rutinerna. Mat och färskt vatten till den chokladfärgade siameskatten Roma. Med slutna ögon satt hon på diskbänken och utstötte djupa gurglingar. Av erfarenhet visste han vad som kunde hända om han av någon anledning försummade denna ritual. Roma var fortfarande inneboende hos honom. Den rättmätiga ägarinnan var hans andra fru, Monica, som kategoriskt nekat att ta tillbaka katten efter skilsmässan.

Den gamla bilen som stals och eldades upp i ett gruvhål förra sommaren hade nu ersatts av en svart begagnad BMW 335 som han köpt billigt av en kollega från Västerås. Från bilen ringde han till kriminalassistent Johanna Östberg. Efter lite kallprat informerade han henne om det uppkomna läget med Sara Rydells försvinnande.

”Ska du hänga på?” frågade Frank.

”Okey”, gäspade Johanna. ”Ska bara prata med barnvakten.”

En halvtimme senare plockade han upp henne utanför radhuset vid Ängshöjden dit hon hade flyttat tidigare under våren. Han väntade i bilen när han såg henne komma ut från grannhuset där hon hade lämnat sina två döttrar.

Han iakttog henne snabbt när hon satte sig i bilen. Han fångades av den mörka hyn där de vita tänderna och den röda munnen putade inbjudande. I det krulliga svarta håret med ljusa slingor hade hon knutit ett rött hårband. Ända sedan hon började på stationen i Sala för drygt ett år sedan kände han samhörighet med henne, om det nu kunde bero på deras invandrarbakgrund, det visste han inte.

Hon hade börjat jobba sent inom polisen och hade tidigare arbetat inom kriminalvården. I många år var hon kriminalvårdare, både på Hinseberg och Hallfängelset utanför Södertälje, innan hon skolade om sig till polis. Erfarenheterna hade hon glädje av på det nya jobbet.

”När började vi jobba på vår ledighet?” frågade Johanna när hon satte sig i bilen.

”Det är ett frivilligt val vi gör, du kunde ha sagt ifrån.”

”Hade du accepterat ett nej?”, svarade Johanna och skrattade samtidigt som hon klappade honom på armen. ”Nu drar vi.”

”Hörde du vad som hände på torget i natt?” frågade Frank.

”Det var ju hemskt. Vi hade varit hos mina morföräldrar i Gnesta och kom hem sent igår kväll, och barnen var så trötta att vi gick och la oss tidigt. Jag blev chockad när jag slog på radion i morse, vad är det som händer i lilla Sala egentligen? En kvinna död och nästan ett tjugotal festivalbesökare skadade för att inte tala om bråken i Stadsparken. Förresten, skulle inte du och Kristina gå dit och lyssna på Amanda Jensen?”

”Visst, vi hamnade mitt i tumultet. Holst-Berger som var konferencier hade precis presenterat bandet och Amanda Jensen när två explosioner utlöste panik bland besökarna på torget. Efter att polisen utrymt hela området fortsatte ungdomarna till Stadsparken där de hade en egen festival. Så då kan du tänka dig att det inte blev så många timmars sömn för mig i natt.”

6

Familjen Rydells hus utmed Måns Olsvägen var ett vitkalkat tvåvåningshus med två grönmålade torn. Den stora tomten omgärdades av en hög ligusterhäck. Uppfarten kantades av tujor och avslutades med en blomsterprydd rundel där flaggstäng-
en var den centrala punkten.

Anna Rydell tog emot dem i det inglasade uterummet på baksidan av huset. Hon torkade bort tårarna på kinderna innan hon hälsade på poliserna. Hon tittade lite ängsligt på Johanna innan hon drog tillbaka handen. Hennes blonderade hår var tovig, den bleka huden var nästan genomskinlig, händerna skakade.

Frank presenterade sig själv och Johanna och poängterade att det rörde sig om ett rutinemässigt besök för att försöka skapa sig en bild av dottern och över själva försvinnandet.

”Är inte er man hemma?” frågade Frank när de satt sig ner.

”Nej, han är ute och seglar med några kompisar på Mälaren över helgen. Han åkte i fredags morse och ska komma hem senare i kväll.”

”Har du varit i kontakt med din man?”

”Jag har pratat med honom på mobilen, men han tyckte att jag överreagerade och menade att det var onödigt att kontakta polisen. Eftersom det inte är första gången hon försvinner hemifrån så trodde han att Sara skulle dyka upp när pengarna var slut eller när hon blev hungrig.”

Är det den kontakten man har med sina barn nu för tiden, tänkte Frank. Likt ett husdjur som man utfodrade och köpte nya leksaker till så fort den gnydde.

”Lustig inställning”, sa Johanna. ”Er dotter är fjorton år, borde inte din man komma hem på en gång när hans dotter är försvunnen?”

Hon fick inget svar på frågan, Anna Rydell vände bort ansiktet och snöt sig och började gråta. Johanna plockade fram en pappersnäsduk och gav den till Anna som kämpade med sina känslor och försökte samla sig igen.

”Uppfattade jag det rätt då din man sagt att hon brukar försvinna på det här viset?” fortsatte Johanna och lät blicken glida över den ovala poolen utanför glasväggen. ”Vad menade han med det?”

”Det har väl hänt ibland att hon sovit över hos någon kompis en natt eller flera nätter, men aldrig varit borta så här länge utan att säga till.”

”Det är ju bara en ung tjej”, påpekade Frank som hade svårt att begripa föräldrarnas inställning när det gällde dottern.

Anna Rydells ögon började tåras igen.

”Du säger att hon varit borta sedan i fredags”, fortsatte Johanna. ”Att du inte har anmält det tidigare?”

”Jag vet inte”, svarade hon och vände bort blicken. ”Det var Johan som inte ville.”

”Berätta nu från början”, sa Frank lugnande.

”Allt var som vanligt i fredagsmorse”, sa Anna Rydell efter att ha suttit tyst en stund. ”Sara var trött och grinig, man kan inte påstå att hon är någon morgonmänniska precis. Vid elvatiden när vi ätit frukost tog hon cykeln ner till badet för att träffa sina kompisar. Ja, de brukar hålla till där när det är fint väder. Hon brukar alltid komma hem och byta om till torra kläder innan de fortsätter ner till centrum, men den här dagen kom hon inte hem.”

”Hade hon något klädbyte med sig när hon cyklade iväg?” frågade Johanna.

”Jag vet inte, kanske hon hade kläder i sin ryggsäck.”

”Det verkar underligt”, sa Johanna. ”Hon har inte ringt eller skickat något sms?”

”Nej, hon har varken svarat eller ringt. Jo förresten, klockan tre i fredags fick jag ett sms då hon ville att jag skulle swisha över femhundra kronor. Enligt en väninna satt Sara och hennes kompisar och fikade i centrum på Café Rådmannens uteservering strax efter klockan fyra. Jag förstår inte, tjejerna som hade planerat och sett

fram emot festivalen på lördagen. Usch, det är så hemskt, tänk om det har hänt något?”

”Femhundra kronor är inga småpengar för en fjortonårig tjej”, sa Johanna. ”Har du pratat med Saras kompisar, hon har kanske en pojkvän?”

”Jag har pratat med alla jag känner. Jag hoppas hon inte har någon pojkvän vid sin unga ålder.”

”Ni har inget sommarställe eller något annat som hon kan ha tagit sin tillflykt till?” frågade Frank och gjorde noteringar i anteckningsboken.”

”Vi har segelbåten i Västerås och sen har vi förstås sportstugan i Åre.”

”Hon kan inte ha tagit sig dit?”

”Jag har pratat med ägaren på Hotell Fjällgården som har nyckel till vårt hus och han har varit där och tittat och Sara har inte varit där.”

”Vi skulle gärna vilja titta på hennes rum”, sa Frank och reste sig upp.

Tillsammans gick de uppför trappen till övre våningen, Anna Rydell stannade utanför en öppen dörr i ett av tornen och pekade in mot rummet. Frank höjde på ögonbrynen och blinkade åt Johanna. Allt av dagens teknik fanns samlat i det ovanligt stora flickrummet. En stor bildskärm tog en hel vägg i anspråk och fyra stora fåtöljer, som skulle göra varje biograf avundsjuk stod längs ena väggen. Sängen i ena hörnet var obäddad och kläder var slängda lite överallt på golvet. Skrivbordet var rent förutom en stationär dator och en öppen kalender. Johanna bläddrade snabbt igenom de sista dagarnas noteringar men hittade inget av värde.

”Vi tar med oss den här”, sa Johanna. ”Vi får gå igenom den ordentligt och se om det finns några ledtrådar som kanske kan förklara vart hon har tagit vägen.”

Anna Rydell svarade inte, hon såg inte ut att förstå vad Johanna menade, eller så stod hon i helt andra tankar.

”Hade hon någon bärbar dator eller *pad*da med sig?” frågade Frank när han såg några lösa laddningskablar på golvet under skrivbordet.

”Hon brukar ha *paddan* med sig”, svarade Anna. ”Sen har hon en bärbar dator som ligger nere i vardagsrummet.”

”Den skulle vi gärna vilja ta med oss.”

”Jag vet inte, Sara kanske inte vill att någon tittar.”

”Vi behöver den för utredningen”, avbröt Frank. ”Ungdomarna idag är duktiga på att vara synliga i media. Kan du hennes lösenord?”

”Jag har ingen aning.”

”Det löser vi”, sa Frank och tänkte på gruppens dataspecialist, Marcus Nykvist.

Johanna drog ut lådorna i rummets enda byrå, sökte genom lådorna systematiskt men hittade inget av intresse. I stället öppnade hon dubbeldörren till garderoben.

”Oj då! Titta här Frank.”

Frank vände sig om och tittade förvånat på flaggan som hängde på dörrens insida.

”Vad är det för flagga?”

”Det är Syriens gamla flagga”, svarade Johanna. ”En trikolor, grönt, vitt och svart och tre röda stjärnor i det mittersta vita fältet. Samma flagga som idag används av oppositionen och symboliserar den så kallade fria syriska armén.”

Frank hade slutat förvåna sig över Johannas allmänkunskaper som hon visat upp många gånger tidigare. Han vände sig mot Anna Rydell som såg helt oförstående ut.

”Varför hänger den där flaggan där?” frågade hon.

”Det funderar vi också på”, svarade Frank. ”Umgicks Sara med några invandrare eller kände hon några personer från Syrien?”

”Är det en syrisk flagga, det hade jag ingen aning om. Hon fick absolut inte umgås med några invandrare.”

Det sista tog Johanna som en personlig förolämpning. Hon märkte även att Frank reagerade negativt.

”Har du något nytaget fotografi av Sara?” frågade Johanna och försökte behärska sin uppdämda ilska. Hon var tvungen att kontrollera sig för att inte slänga ur sig något som hon senare skulle få ångra.

Anna hämtade ett fotografi och Frank konstaterade att det var en söt tjej som log och putade med sina rödmålade läppar mot fotogra-